

Urechi de auzit

– Importanța unui auz bun –

Dr. Eric Fischbacher

„Cel ce are urechi... să audă... ce spune Duhul...”

Apocalipsa 2:17, NIV

Fundația Lampadarul de Aur

Titlul original: **Ears to Hear**
Dr. Eric Fischbacher
3 Greenvale Drive
Brightons
Falkirk, FK2 0TQ
Scotland
Copyright ©, Revised December 2000

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, păstrată într-un sistem de stocare a informației sau transmisă, în nici o formă sau prin nici un mijloc și nici distribuită sub nici o formă de prezentare, fără obținerea în prealabil a acordului autorului.

ISBN 973-99651-2-1

Copyright Fundația Lampadarul de Aur © 2001

Cuprins

Prefață.....	5
Urechea.....	7
A da atenție.....	9
Ascultarea.....	13
Surzenia congenitală.....	15
Ceara.....	17
Tinitus.....	18
Urechea încleiată.....	22
Surzenia creierului.....	25
Otoscleroza.....	28
Auzul colectiv.....	35
Aparate auditive.....	39
Labirintul.....	42

Cu excepția cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt din versiunea în limba română de D. Cornilescu, 1923.

Abrevieri:

– NIV – Traducerea în limba engleză New International Version.

– Wm. Barclay – Traducerea în limba engleză a Noului Testament, 1969.

– AV – Traducerea în limba engleză Authorized Version.

Prefață

„Oile merg după El, pentru că Îi cunosc glasul“ *Ioan 10:4*.

Una dintre cele dintâi deprinderi manifestate de un nou-născut—în afara căutării după hrană—este recunoașterea glasului mamei. Înainte de a fi capabil să-și îndrepte ochii spre ea și de a începe să-și contureze o imagine a chipului ei, el este atras la ea de acel sunet cald și tandru. O astfel de recunoaștere precede înțelegerea.

Reiese, așadar, din Ioan 10 că Isus așteaptă ca oile Lui să-L recunoască după sunetul glasului Său. Distincția între Păstorul adevărat și cel fals trebuie să se facă prin intermediul auzului; din acest motiv, capacitatea de a auzi clar și de a diferenția sunetele este o cerință de bază pentru cel credincios.

Auzul precede văzul, iar amândouă aceste două facultăți preced înțelegerea. Astfel, Dumnezeu a stabilit o cale de bază către siguranța, creșterea și dezvoltarea creștinului, și anume auzirea și urmarea glasului Lui.

Cât de simplu! Și cât de profund totodată.

Recunoașterea prin intermediul urechii, în fazele de început ale vieții creștine, îl va face în stare pe noul credincios să urmeze sunetul glasului lui Dumnezeu și, pe măsură ce va persevera în acest fapt, văzul va deveni mai clar, iar percepția se va dezvolta. Înțelegerea cunoaște întotdeauna grade variate în rândul celor credincioși, dar, dacă simpla cale de auzire și urmare a lui Dumnezeu e bine așezată, atunci cel mai neînsemnat credincios își va găsi în siguranță drumul către împlinirea scopului lui Dumnezeu pentru el în acest cadru complex în care el s-a născut și din care a fost el chemat.

„Oile merg după El, pentru că Îi cunosc glasul. Nu merg deloc după un străin; ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor“ *Ioan 10:4-5*.

Având în vedere confuzia din ce în ce mai mare de sunete și glasuri ce caracterizează aceste zile din urmă—stare de lucruri prezisă în mod hotărât de Isus și apostoli—, este absolut vital ca noi, cei care dorim să-L urmăm pe El, să acordăm atenție stării auzului nostru spiritual. Direcția noastră spirituală, dacă nu cumva destinul nostru spiritual, pot, foarte bine, depinde de acest fapt.

Urechea

Pentru un observator obișnuit urechea umană este o anexă a feței și este caracterizată cu diferite adjective descriptive—mică, clăpăugă, ascuțită etc. Însă chiar și partea ei exterioară este o piesă de echipament frumos meșteșugită, ca o antenă parabolică, și este destinată interceptării de sunete și transmiterii acestora în mod eficient către componentele interioare ale mecanismului și de acolo către creier. De fapt, partea exterioară este cea mai puțin însemnată, dacă excludem mărimea și impactul ei vizual.

Din punct de vedere anatomic se consideră că urechea este formată din 3 părți: exterioară, medie și interioară.

Secțiunea exterioară cuprinde pavilionul urechii, care este discul mare (sau mic, dacă așa preferați) din piele și cartilaj precum și un canal osos ce duce la timpan.

Urechea medie este o cavitate sau un spațiu situat între timpan și mecanismul urechii interne; acest spațiu este traversat de o întrepătrundere de oase mici—ciocanul, nicovala și scărița, denumite astfel după formele lor. Aceste oase mici transmit vibrațiile sunetului de la membrană către senzorii care le transmit mai departe către creier. Urechea medie este ventilată, iar presiunea se menține stabilă acolo prin intermediul unui canal ce duce către coridoarele nazale prin care trece aerul. Călătorii cu avionul știu ce înseamnă să ai acel canal blocat de frig atunci când presiunea se schimbă.

Urechea interioară este asemenea unei cochilii spiralate, sau a unei scoici umplute cu lichid și străbătute de senzori care convertesc vibrațiile în semnale electronice și transmit infor-

mașiile sub acea formă la creier, care interpretează înțelesul sunetului. Fără această lucrare de clasificare și interpretare auzul ar fi foarte puțin valoros; cei care se nasc cu acea parte a creierului vătămată vor manifesta toate semnele de surzenie acută, în ciuda funcționării normale a urechii.

Urechea este o sursă de uimire pentru cei care ne gândim la ea. Cum poate ea separa și distinge așa de precis o varietate atât de mare de sunete? Aud răsuflarea ușoară a unui copilăș în timpul nopții, precum și țipătul îndepărtat al bufniței. Mă pot bucura de varietatea instrumentelor muzicale, luând seama în acel amalgam de sunete doar la oboi, apoi la instrumentele cu coarde și de percuție, după aceea individualizez și savurez sunetul pianinei, ignorându-le pe celelalte.

E trist să fii surd, deși multe suflete curajoase au depus mari eforturi pentru a surmonta acest handicap major. E un lucru obișnuit ca, o dată cu trecerea anilor, să experimentăm reducerea varietății de sunete detectabile și să auzim tot mai greu. De așa multe ori nu reușim să apreciem pe deplin setul minunat de echipament pe care Dumnezeu ni l-a dat pentru a ne descurca în această lume în care El ne-a așezat.

Dacă poți auzi limpede, bucură-te de lumea sunetului și ascultă cu atenție!

A da atenție

„Dacă nu se uită, nu ascultă.“

Așa a spus un specialist în probleme de comunicare. Dacă nu acord atenție, nu voi auzi cu adevărat, în ciuda unui complex echipament auditiv, ce funcționează la capacitate maximă.

Soția mea este surprinsă. „Ți-am spus dimineața înainte de a pleca că astăzi mă voi duce la cumpărături în Edinburgh.“ Chiar? Nu-mi amintesc nimic. Oare a vorbit ea prea încet? Nu, problema este că eu nu i-am acordat atenție și astfel, deși se poate că am auzit-o vorbind, mesajul nu a fost receptat. Așadar, înainte de a ne gândi la problemele care pot vătăma urechea și distorsiona auzul sau provoca surzenia, trebuie să ne asigurăm că acordăm atenție.

Cât de adevărată este această afirmație în ceea ce privește experiența creștină. Nu auzim ceea ce ne spune Dumnezeu pentru că nu-I dăm atenție. El vorbește, se poate că auzim, dar mesajul nu este receptat pentru că nu-i dăm atenție.

„Ai deschis urechile, dar n-ai auzit“, a spus Isaia (42:20.). Cum se poate? Pentru că nu acordau atenție. Este chiar foarte probabil ca cel credincios să aibă urechi ce funcționează normal și chiar să aibă capacitatea dată de Dumnezeu de a auzi ceea ce El are de spus, dar să nu recepționeze mesajul din cauză că nu dă atenție.

Care sunt motivele lipsei de atenție?

Eșecul în a acorda atenție la ceea ce Dumnezeu spune se datorează faptului că *acordăm atenție la ceea ce spun alții* sau poate că suntem, pur și simplu, prea ocupați cu alte lucruri.

M-am dus odată să-l întâmpin la gară pe fiul nostru care călătorea de la Londra la Edinburgh—știam că are bagaje multe și că va avea nevoie de ajutor. Am ajuns la gară cu puțină întârziere; toți călătorii, cu excepția fiului nostru, coborâseră deja. Unde era el? Încă ședea pe locul lui citind o carte! Și totuși, difuzoarele anunțaseră plecarea trenului—se auzeau foarte bine. Trebuie că el auzise, dar acorda atenție altui lucru și nu a recepționat mesajul. Abia de a scăpat de o călătorie inutilă la Aberdeen!

Isus ne relatează o pildă despre un grup de oameni cărora li se trimisese un mesaj—o invitație la nuntă—, mesaj care a fost ignorat de toți...

„Dar invitații nu le-au dat nici o atenție și au plecat, unul la ogorul lui, altul la afacerile lui“ (Matei 22:5, NIV).

Unul la firmă, altul la birou. Unul la școală, altul la facultate. Unul la supermarket, altul la lustruirea mobilei. Unul să predice, altul să cânte. Unul la Majorca, altul în Florida. Și astfel invitația la nuntă a fost lăsată pe masă sau în cutia cu lucruri nerezolvate. Erau atât de multe de făcut și atât de puțin timp. Dar acela a fost mesajul lui Dumnezeu, în mod clar adresat lor, iar ei l-au ignorat.

Unii dintre cei care primiseră invitația au respins-o cu agresivitate, dar eu înțeleg din miezul acestei pilde că majoritatea nici nu au remarcat-o. Se poate că au citi-o, dar nu i-au acordat destulă atenție sau nu și-au dat seama că era o ocazie importantă pe care nu trebuiau s-o piardă.

Cât de adevărat e acest fapt în ceea ce privește Vestea Bună a lui Isus Cristos. O minoritate de oameni resping cu agresivitate invitația ei caldă. Cei mai mulți, pur și simplu, o ignoră. Se poate că îi aud cuvintele la radio. Se poate că citesc un tractat care o explică. Dar ei *nu reușesc să-i acorde atenție* și astfel, eșuează în a auzi și aprecia semnificația uriașă a mesajului.

Ce face Dumnezeu când noi Îi ignorăm mesajul?

1. Sunt perioade în care El ne lasă, pur și simplu, să suferim consecințele neglijenței noastre. Vechiul Testament este plin de exemple despre modul cum Dumnezeu l-a avertizat pe poporul Lui cu privire la iminența unui dezastru și despre modul cum ei nu au luat seama la mesajul Lui și cum au suferit apoi consecințele...

*„I-ai îngăduit astfel mulți ani, le-ai dat înștiințări prin Duhul tău, prin proroci, și tot n-au luat aminte... **n-au dat ascultare** nici poruncilor, nici înștiințărilor pe care li le dădeai. ... Și astăzi, iată-ne robi! Iată-ne robi pe pământul pe care l-ai dat părinților noștri... El își înmulțește roadele pentru împărații cărora ne-ai supus, din pricina păcatelor noastre; ei stăpânesc asupra trupurilor noastre și asupra vitelor noastre, și suntem într-o mare strâmtorare!”* Neemia 9:30-37.

Din fericire, ei și-au dat seama de urmările nepăsării și neluării în seamă a Cuvântului Lui.

*„**Pentru toate acestea, noi am încheiat un legământ, pe care l-am făcut în scris. Și căpeteniile noastre, leviții noștri și preoții noștri și-au pus pecetea pe el**”* Neemia 9:38.

Ei au scris totul, ca astfel să nu existe nici o îndoială cu privire la răspunsul lor față de Dumnezeu. Aceasta înseamnă a acorda atenție.

2. Uneori Dumnezeu ne atrage atenția prin vreo experiență de viață care întrerupe în mod serios cursul liniștit al umbletelor noastre. Mulți oameni își dau seama că Dumnezeu le vorbește doar când o catastrofă dă peste ei.

„Doar când am avut acel accident mi-am dat brusc seama că Dumnezeu îmi vorbește. Trebuie că L-am auzit și înainte, dar nu I-am dat atenție. Acum ascult...”

Oare mă va răni Dumnezeu pentru a-mi capta atenția? Dacă un prieten m-ar îmbrânci la o parte din calea unui autobuz, mă

voi plânge din cauza fracturării încheieturii mâinii? Cred că, în dragostea și îndurarea Lui, Dumnezeu poate să-mi provoace durere, lucrând astfel spre binele și binecuvântarea mea ulterioare.

„O! De ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și fericirea ta ca valurile mării“ Isaia 48:18.

3. Se poate ca El să înceteze să ne mai vorbească o vreme.

Jurnalul meu consemnează acea seară când, ca urmare a rugămintii copiilor mei de a le citi o poveste înainte de culcare, am luat o carte și m-am așezat să le citesc. Nu am început bine să citesc, că ei s-au apucat de hârjoană și nu au mai luat seama la poveste. I-am avertizat că, dacă nu vor asculta, mă voi opri din citit și voi pleca. Pe dată s-au așezat liniștiți, iar povestea a continuat. Dar, o dată cu ea a continuat și joaca, așa că am închis cartea și am ieșit din cameră. Jumătate de oră au plâns, așa scrie în jurnal. Îmi închipui că seara următoare au fost atenți.

Dumnezeu nu va continua să ne tot trimită mesaje când noi suntem așa de ocupați, încât nu-I acordăm atenție. Biblia consemnează perioade în care Cuvântul lui Dumnezeu era rar, doar pentru că mesajele repetate trimise prin profeți erau întâmpinate cu indiferență. Dumnezeu este foarte răbdător și îngăduitor, dar vine o vreme în care El se retrage...

„Voi pleca, Mă voi întoarce în locuința Mea, până când vor mărturisi că sunt vinovați și vor căuta Fața Mea“ Osea 5:15.

Ascultarea

Ascultarea, în sensul în care este pomenită în Scriptură, este un pas mai departe față de a acorda atenție. Sugerează o atitudine receptivă, de conformare. Se poate să-I dai atenție lui Dumnezeu când vorbește, și totuși să nu fii gata să ascuți.

„Nu te vom asculta în nimic din cele ce ne-ai spus în Numele Domnului“ Ieremia 44:16.

E limpede că auziseră mesajul. Dar au refuzat să asculte. Nu era nimic în neregulă cu urechile lor sau cu auzul lor; au fost destul de atenți pentru a cunoaște că acela era un mesaj adresat lor. Ascultarea însă era o altă chestiune, dar ei au refuzat acest lucru.

Nu a fost vorba nici de înțelegere. Au înțeles perfect. De aceea nu erau gata să asculte!

Copiii refuză deseori să asculte. Îmi aduc bine aminte că, pe când eram copil, îmi puneam mâinile la urechi și cântam tare pentru a nu auzi ce îmi spunea fratele meu. Probabil că vroiam să-i arăt că, deși știam ce a spus, nu îl ascultam. Motivul? Pur și simplu nu vroiam să mă supun, nu aveam nici o intenție să fac acest lucru.

Nici un ucenic adevărat al lui Isus nu-și va permite o astfel de atitudine ostentativă de sfidare a Cuvântul lui Dumnezeu. Și totuși, sunt perioade în care refuzăm, în tăcere, să ascultăm. Sunt aproape sigur că Dumnezeu îmi vorbește; El are un mesaj pentru mine. Am fost atent, căci sunt conștient de ceea ce spune mesajul, dar nu sunt gata să ascult, întrucât ascultarea presupune conformare, iar eu nu sunt dispus la așa ceva.

Iona a primit un mesaj din partea Domnului. Fără îndoială că l-a auzit și l-a înțeles prea bine. Dar el a refuzat să asculte și

a fugit. Aproape că ți-l poți închipui cu mâinile la urechi, cântând cu glas tare pentru a înăbuși Glasul.

„Dar casa lui Israel nu va voi să te asculte, pentru că nu vrea să Mă asculte, căci toată casa lui Israel are fruntea încrunțată și inima împietrită“ Ezechiel 3:7.

Iată miezul problemei: încăpățânarea. Iar aceasta este, pur și simplu, o formă puternică și stăruitoare de neascultare.

Eli Îl auzise pe Dumnezeu vorbind în repetate rânduri despre responsabilitatea lui pentru comportamentul urât al fiilor lui. Dar el nu a vrut să asculte, să se supună. Când tânărul Samuel a relatat că Dumnezeu îl chemase în timpul nopții, Eli a știut ce răspuns Îi va fi plăcut Domnului.

*„Și [Eli] a zis lui Samuel: «Du-te, de te culcă; și dacă vei mai fi chemat, să spui: ,Vorbește, Doamne, **căci robul Tău ascultă**’»“* 1 Samuel 3:9.

Dumnezeu Își trimite mesajele numai când noi ascultăm.

Faraon a refuzat să asculte. Mesajul lui Dumnezeu a fost transmis cu putere din ce în ce mai mare, cererea Lui a fost făcută cunoscută din ce în ce mai limpede, dar faraon și-a acoperit urechile și a refuzat să asculte. O nenorocire după alta s-au succedat, fiecare mai drastică decât precedentă. Din păcate, doar atunci când și-a pierdut întâiul născut a fost el gata să asculte și să dea poporului lui Dumnezeu voie să plece.

Când auzim, dar refuzăm să ascultăm, Dumnezeu poate trimite o serie de probleme, din ce în ce mai mari, în calea noastră până când, în cele din urmă, cedăm. Aceasta este îndurarea Lui, căci El știe că lipsa de ascultare ne amenință viața spirituală și scopul Lui pentru noi.

„De aceea și Eu voi alege ce este spre nefericirea lor, și voi aduce peste ei lucrurile de care se tem, căci când am chemat Eu, n-au răspuns, și când am vorbit Eu, n-au ascultat“ Isaia 66:4.

Pe când eram tânăr tatăl meu avea un mod de a mă determina să-l ascult. Dacă îmi cerea să fac ceva și auzeam, dar nu ascult-

tam, el întindea mâna, îmi prindea lobul urechii cu două degete și strângea din ce în ce mai tare. Procedul avea ca urmare concentrarea atenției.

Îl pomenesc în mod voit pe tatăl meu, căci era un om care mă iubea mult și nu-mi dorea răul. Era invariabil preocupat de binele meu. Tot așa este și Tatăl nostru ceresc. El vrea ca, atunci când Îl auzim chemându-ne, să ascultăm ceea ce spune.

Surzenia congenitală

„Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce-l vor asculta, vor învia“ Ioan 5:25.

A te naște surd este o deficiență tristă. A fi auzit sunetele unei lumi zgomotoase și apoi a-ți pierde auzul înseamnă că cel puțin amintirile celor auzite pot umple întrucâtva golul. Dar a nu fi auzit niciodată un glas vorbindu-ți, un clopoțel sunând sau bogatele armonii ale unui concert orchestral este o privațiune serioasă.

Biblia ne învață că noi suntem născuți într-o lume surdă la înțelepciunea cerului. Poate că nu e vorba de o surzenie „de piatră“, întrucât avem o rezonanță reziduală la adevăr, o conștiință cu iz de ecou a binelui și răului, a ceea ce e drept și greșit, glasul persistent al conștiinței. Dar până când Duhul lui Dumnezeu nu ne deschide urechea interioară și nu ne interpretează lucrurile lui Dumnezeu, rămânem surzi.

„Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu. Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său“

1 Corinteni 2:11b-12.

Iată de ce așa de mulți găsesc că Biblia este o carte cifrată. „Nu o pot nicidecum înțelege“, spun ei. Nu e de mirare. Fără atingerea lui Dumnezeu asupra urechilor noastre surde nu vom reuși acest lucru. Trebuie să-i înțelegem mesajul de bază, Vestea Bună a iertării de păcatele noastre și a păcii cu Dumnezeu prin moartea lui Cristos pentru noi. Atunci Duhul lui Dumnezeu va veni să locuiască în noi și să ne învețe înțelesul Cuvântului pe care Dumnezeu ni l-a dat pentru a ne călăuzi în viață. Și noi vom începe să auzim sunete pe care numai cel credincios le aude.

Biblia ne învață că noi nu numai că ne naștem într-o lume surdă din punct de vedere spiritual, ci că noi ne naștem morți din același punct de vedere. Viața fizică a fost suflată în Adam, apoi în Eva; iar apoi le-a fost făgăduită și viața spirituală. Dar ei au păcătuit împotriva lui Dumnezeu și au pierdut darul vieții veșnice. Până la venirea lui Isus, Mântuitorul lumii, nu s-a împlinit această făgăduință. Dacă luăm seama și ascultăm, vom auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, iar cei ce ascultă vor trăi.

„Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu“
Ioan 8:47.

Așa a spus Isus, iar El a venit pentru a ne aduce la Dumnezeu.

„Cristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu“ 1 Petru 3:18.

Și după ce El ne-a adus la Dumnezeu, începem să auzim ceea ce spune Dumnezeu.

Ceara

„Căci inima acestui popor este îngreunată cu ceară și urechile lor sunt insensibile la auzit“ Matei 13:15, AV.

O îngrămădire de ceară în orificiul exterior al urechii, dacă nu este cauza cea mai obișnuită a surzeniei temporare, este cu siguranță cea mai simplă dintre acestea. Cei mai mulți dintre noi am experimentat poate disconfortul și lipsa auzului determinate de acest gen de blocaj temporar.

Recent, după ce am înotat, mi s-a întâmplat următorul lucru. Mi-a intrat apă în urechi, puțină mizerie s-a amestecat cu ceara, ceea ce a dus la umflarea și blocarea urechii. Nu numai că nu puteam auzi ceea ce-mi spuneau cei din jur, dar mă simțeam și rău. Aveam senzația că o parte a capului îmi era, într-un fel, obstrucționată și am devenit obsedat de nevoia curățării ei. Ce ușurare incredibilă când ceara a fost îndepărtată!

Indiferent de menirea ei, ceara sfârșește prin a fi un fel de mizerie ce poate bloca orificiul principal al urechii și duce la surzenie.

Și mizeria vieții poate provoca surzenie spirituală. Materialele murdare se acumulează de o așa natură, încât vor duce, în cele din urmă, la o depărtare între noi și Dumnezeu și nu vom mai putea auzi limpede ce spune El. Avem nevoie de o metodă eficientă de îndepărtare a lor. Din fericire, Dumnezeu ne-a rânduit o asemenea metodă, iar noi trebuie să o folosim în mod repetat pentru a ne păstra auzul ascuțit și sensibil.

„Aruncați vechea drojdie—drojdia răutății și a ticăloșiei—... ca să fiți niște pâini fără drojdie—ceea ce sunteți în realitate“
1 Corinteni 5:7-8, NIV.

Este poate o coincidență interesantă faptul că Pavel face referire aici la drojdie, care indică deseori o invazie subtilă, furișă

a răului ce își face apariția ca un mugure ce tot crește. Există un fel de infecție care apare nu în mod neobișnuit în urechea exterioară, o formă de fungi, de ciupercă ce poate da naștere la mâncărime și uneori la durere.

„De aceea lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate și primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele“ Iacov 1:21.

Tratamentul folosit pentru acumulările de ceară este, de mulți ani, spălarea urechii cu un jet de apă. Se picură un anumit medicament, apoi se folosește o seringă pentru a slăbi și îndepărta dopul care se interpune în canalul auricular. Întrucât de-a lungul unei cariere profesionale îndelungate am aplicat de multe ori această procedură, pot să depun mărturie despre alinarea mare pe care o aduce celui ce suferă, care, în mod subit și minunat, poate auzi din nou!

Dați la o parte mizeria morală—prin mărturisire și credință în eficiența sângelui lui Cristos, vărsat pe Cruce pentru iertarea păcatelor noastre. Nu îngăduiți răului atât de prevalent, față de care suntem cu toții așa de vulnerabili, să se acumuleze și să se interpună între noi și Dumnezeu. Avem așa de multă nevoie de a auzi în fiecare zi ceea ce El spune!

Tinitus

Tinitus-ul este un bâzâit sau un țuiit care pare a se auzi din interiorul urechii sau din cap. Se poate manifesta doar pe o parte a capului sau pe ambele părți; uneori se aude slab, alteori extrem de puternic. Felul în care se manifestă e și el variabil. Înălțimea și timbrul pot fi diferite în perioade diferite și la indivizi diferiți.

Cei mai mulți dintre noi au experimentat aceasta pentru scurt timp, în cazul vreunei răceli care a determinat blocarea tubului

lui Eustațiu, tubul de aerisire ce duce la orificiul nazal. Sau poate apăsarea din senin. Unele persoane sunt serios afectate de tinitus, nefiind în stare să lucreze sau să doarmă din cauza acestui zgomot neîntrerupt.

În general vorbind, lumea în care trăim este zgomotoasă. Unii au plecat din aglomerațiile urbane pentru a se stabili la țară; dar la cântatul cocoșului dis-de-dimineață, la aeroplanul de mică altitudine ce brăzdează cerul sau la huruitul permanent al tractorului în câmpul învecinat s-au dovedit a se adapta la fel de greu ca și la gălăgia constantă a aglomerației și freamătului urban. Suntem asaltați de zgomot în orice loc am locui, oriunde am merge. A găsi un loc liniștit nu este o sarcină ușoară...

Soția mea și cu mine ne-am dus în căutarea unui loc de vacanță liniștit, în afara sezonului, în munții Elveției, într-un sat. Traficul era rar, dangătele clopotelor atârinate la gâtul vacilor se auzeau ca din depărtare. Și totuși, cam la 50 de metri de cabana noastră era o biserică, plăcută la vedere, dar cu un clopot mare în turn ce bătea asurzitor. La fiecare oră bătea numărul corespunzător de lovituri; jumătatea de oră era marcată printr-o singură bătaie. Dar la miezul zilei, la orele 15⁰⁰ și la 19⁰⁰ răsuna, timp de 5 minute, o cacofonie veselă și sălbatică de sunete marcate cu o precizie foarte mare de precisul mecanism elvețian. Din nefericire, sunetul acestui clopot se auzea cu ritmicitate pe parcursul a 24 ore, făcându-ne să fim la curent cu trecerea timpului în orele lungi ale nopții.

Îmi pare rău, nu am auzit din cauza zgomotului...

Zgomotul exterior este un fapt de viață; a i te sustrage total este virtual imposibil pentru omul obișnuit de pe stradă, ca să nu mai vorbim de soția lui în bucătărie sau de copiii lui la școală. Ne adaptăm la el și învățăm să-l tolerăm. Dar cum stau lucrurile cu Glasul blând și liniștit din Cer? Ce șanse mai are să fie auzit

când zumzăitul permanent din urechile noastre își îndreaptă cu insistență atacul asupra atenției noastre?

Soluția la problema lumii zgomotoase, în cazul celui credincios, este una care, din păcate, nu stă la dispoziția celui ce suferă de tinitus. Acesta nu se poate debarasa de zgomotul, de bâzâitul sau fluieratul necurmat din ureche. Dar credinciosul trebuie să se debaraseze de acest zgomot din când în când pentru a auzi glasul lui Dumnezeu care îi vorbește în liniște—acea șoaptă blândă pe care a auzit-o Ilie (1 Împărați 19:12) după ce șuieratul vântului, cutremurul și focul dispăruseră. Ilie a mers cale lungă pentru a auzi ceea ce Dumnezeu dorea să-i spună. Se poate că noi nu vom fi în stare să călătorim o distanță așa de lungă, dar trebuie să găsim un loc liniștit, să închidem ușa, să închidem ferestrele și să ascultăm.

Isus se retrăgea în vreun loc singuratic din proprie inițiativă și, întrucât nu putea fi singur în timpul zilei, se ducea acolo în timpul nopții. El avea nevoie de liniște pentru a-I vorbi Tatălui Său și pentru a auzi ceea ce Tatăl Lui avea să-I spună. El i-a încurajat și pe ucenici să-L însoțească spre un loc prielnic odihnei, adică spre un loc liniștit, departe de mulțime.

Iosua s-a retras în singurătate pentru a cugeta la o însărcinare de seamă și atunci s-a întâlnit cu Căpetenia Oștirii Domnului, care avea instrucțiuni pentru el. Departe de zarva pregătirilor militare și de agitația administrativă, Iosua a găsit un loc liniștit și L-a ascultat pe Dumnezeu. Acea întâlnire a fost vitală pentru reușita atacului asupra Ierihonului.

Un frate al meu a suferit mai bine de 20 de ani de tinitus. Acesta a fost cauzat de o afecțiune la cap; era o formă gravă, implacabilă care l-a determinat să abandoneze munca de om de știință. Era incapabil să se concentreze sau să gândească limpede, din cauza îngrozitoare confuzii provocate de zgomotul dintr-o ureche.

Pentru a ne concentra asupra Cuvântului lui Dumnezeu și pentru a gândi limpede trebuie să ne debarasăm de pălăvrăgeala neîncetată a glasurilor din jurul nostru. *Trebuie* să găsim spațiu și timp pentru a scăpa de zarva lumii noastre nebune și pentru a sta liniștiți, astfel încât Tatăl din ceruri să ne poată vorbi. Avem nevoie de sfatul Lui, de instrucțiunile Lui; întâmplările din cursul zilei vor fi profund marcate de timpul petrecut cu El.

Totul are loc în minte...

Deși tinitus-ul e generat în urechi, de multe ori e perceput ca fiind în cap. Uneori e ușurat de medicamente care acționează asupra creierului, liniștind activitatea electrică care este responsabilă de sunet, deși reușita unor astfel de tratamente lasă mult de dorit. Totuși, indiferent dacă e vorba de o cauză externă sau de una internă, efectele sunt similare.

Oare nu este adevărat că cea mai puternică distragere a atenției care ne împiedică să auzim glasul lui Dumnezeu nu vine din afară, ci dinlăuntru nostru? Așa de multe lucruri se perindă prin capetele noastre! Gânduri și planuri nesfârșite; ne întrebăm ce să facem, ne întrebăm ce gândesc ceilalți despre noi; avem sentimente de vinovăție din cauza unor întâmplări din trecut care ne hărțuiesc; ne temem pentru sănătatea noastră și, mai mult decât orice, ne temem de moarte. Ne îngrijorăm pentru copiii noștri, pentru siguranța materială; suferim chinul îndrăgostirii sau dezamăgirii în iubire. Și totul se poate intensifica într-o asemenea măsură, încât echilibrul minții se clatină.

Bineînțeles, sunetul tinitus-ului nu are nici un sens. Pentru cei mai mulți este un „zgomot alb”—termen luat din lumea acusticii. Nu transmite nici un mesaj, lucru valabil și cu privire la multe din glasurile gălăgioase din jurul și dinlăuntru nostru. Acestea sunt „pline de zgomot și furie, dar *nu au nici o semnificație*“, nu transmit nici o instrucțiune sau îndrumare folositoare.

În timpul Războiului Rece, Uniunea Sovietică și aliații săi din Europa răsăriteană erau însuflețiți de dorința de a-și „proteja“ popoarele de știrile transmise de BBC, Europa liberă, Vocea Americii și de alte astfel de posturi de radio. De aceea au introdus un „bruiaj“ radio care consta în transmiterea unui sunet puternic, șuierător pe acele frecvențe folosite de agențiile mai sus menționate. Soluția a fost eficientă, limitând aceste populații la un regim de minciuni și informații greșite.

Diavolul are și el un serviciu de „bruiaj“, producând un sunet permanent, fără nici un înțeles, și așa de cicălitor, încât glasul liniștit al cerului este înăbușit cu succes. Acest sunet este propagat prin intermediul radioului, televiziunii, ziarelor—cu un volum dat la maxim—, distrăgând atenția și producând confuzie.

Deci, creștinul *trebuie* să găsească un loc de liniște, căci numai Voia lui Dumnezeu, transmisă nouă prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul lui Sfânt, poate calma mintea și reda pacea și încrederea duhului surzit și tulburat de sunetele contradictorii din afară și din interior.

„Fericite de omul care m-ascultă, care veghează zilnic la porțile mele și păzește pragul ușii mele. Căci cel ce mă găsește găsește viața și capătă bunăvoința Domnului“ Proverbe 8:34-35.

Urechea încleiată

Acest termen este folosit în limbajul familiar pentru a descrie o stare des întâlnită mai ales în rândul copiilor. În această epocă a antibioticelor, infecțiile din urechea medie sunt tratate în mod frecvent cu medicamente care ajută la atenuarea gravității invaziei bacteriene, dar care nu duc întotdeauna la o vindecare totală.

Secrețiile produse pentru a trata infecția, împreună cu bacteriile moarte și cu celulele albe se adună în urechea mijlocie și formează „cleiul“, care rămâne acolo o vreme și provoacă surzenia temporară. Dacă nu e tratat, în timp poate duce la probleme permanente. În vremurile de demult, înainte de apariția modernului antibiotic, infecția se scurgea deseori prin tubul de aerisire către nas sau răzbătea în afară prin timpan; în felul acesta, cavitatea urechii medii se golea și se favoriza, astfel, revenirea la o funcționare normală. Acum însă suferim de ureche încleiată.

Poate urechea încleiată să-l învețe ceva pe cel credincios?

Mă învață că tratarea inadecvată sau chiar fără tragere de inimă a problemelor din viața mea se poate repercuta în pierderea auzului. Dacă Dumnezeu îmi vorbește cu privire la vreo chestiune din trăirea mea creștină care Îl întristează pe El, iar eu nu tratez în profunzime și complet acea problemă, s-ar putea ca El să îmi mai vorbească o dată despre acest lucru. Dacă stăruie în a-mi târî picioarele și a sta pe gânduri sau dacă nu depun nici un efort pentru a asculta de îndrumările Lui, voi fi tot mai puțin sensibil la glasul Lui. Până când nu voi fi împlinit dorințele Lui și nu voi fi rezolvat în profunzime situația care Îl întristează pe El, nu voi începe să aud din nou limpede.

E posibil să fie vorba despre un anumit gen de cărți pe care îți place să le citești, deși bănuiești că Dumnezeu nu le aprobă nicidecum. Într-o zi El îți vorbește clar despre acest lucru prin ceva spus de un predicator sau prin Biblie. Sub orice formă ar fi venit, mesajul e clar, nu te îndoiești de el.

Va trebui să faci ceva. Te oprești din cititul cărții care te absoarbe acum și o pui în bibliotecă. Peste două săptămâni, în timp ce aștepți la aeroport decolarea avionului, dai în librărie peste o carte similară. O iei, o răsfoiești, o pui la loc pe raft. La întoarcere cumperi cartea, o citești rapid și o arunci în coșul de gunoi o dată ce ajungi acasă. Unul dintre copii o găsește, o citește și e prins în mrejele ei.

Ți-ai fi dorit să nu fi cumpărat și citit acea carte; vreme de câteva luni te menții pe poziție, dar în răstimpul celor 3 zile cât zaci răpus de gripă, recitești două din cărțile tale preferate. Te scuzi. Nu puteai face nimic interesant, nu pare a fi mare scofală.

În această vreme în viața ta de credință se întâmplă ceva aproape în mod inconștient, abia de îți dai seama de schimbare. Cititul Bibliiei îi lipsește ceva. Nu are nici o influență asupra ta, te cam plictisește. Îi lipsește acea atingere vie asupra vieții spirituale pe care o avea în trecut. Dumnezeu nu mai vorbește așa de clar ca altădată; sau, cu alte cuvinte, auzul tău spiritual nu mai e așa de ascuțit ca înainte.

Din fericire, îți dai seama din ce cauză ai ajuns aici, faci legătura. Iei hotărârea să aduni toate cărțile de acest gen din casă, să le duci în mod personal la cuptor și să le privești cum ard. Te hotărăști de a nu citi, răsfoi sau chiar a redeschide o astfel de carte și ești decis să stai departe de acel colț al librăriei sau al expoziției de cărți. Vorbești cu fiul tău despre greșeala ta și îi ceri iertare că l-ai implicat și pe el.

Ești din nou pe direcția cea bună. Scriptura este vie și Cuvântul lui Dumnezeu începe să pătrundă, călăuzindu-te, hrănindu-te și întărindu-ți viața și experiența creștină. Urechile ți-au fost redeschise.

Cititul a diferite materiale este doar un exemplu. Se poate ca alte chestiuni din viața noastră să necesite o atenție similară.

Tratamentul acestei boli chinuitoare este drastic. Se face o incizie în timpan, iar un mecanism de cauciuc sau plastic este introdus acolo pentru a ține urechea deschisă. Aparatul e lăsat acolo timp de câteva săptămâni până când „cleiul“ s-a scurs, iar urechea medie s-a uscat. Un tratament inițial mai profund ar fi făcut să nu fie necesară o asemenea intervenție chirurgicală.

Nehotărârea nu I-a făcut niciodată plăcere lui Dumnezeu, și totuși noi toți suntem așa de înclinați înspre a-I asculta instruc-

țiunile doar parțial. Scrisorile adresate celor șapte biserici din primele capitole ale Apocalipsei încep cu laude aduse membrilor acestor biserici și se încheie, în cele mai multe cazuri, cu scoaterea în evidență a ceva ce ei au neglijat. Cea mai gravă condamnare e adresată laodiceenilor...

„Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot!” Apocalipsa 3:15.

Fiecăreia îi este dată posibilitatea *biruinței*. Cuvântul din limba greacă înseamnă a-l înfrânge pe dușman. Nu înseamnă a-l răni sau a respinge loviturile lui, ci a-l *supune*, ca el să nu se poată ridica și ataca din nou. Și fiecăruia dintre aceste grupuri de oameni Cel viu îi spune:

„Cel care are urechi... să audă ce spune Duhul” (NIV)
– un alt prilej de a auzi învățăturile lui Dumnezeu. Ele s-ar putea să nu se mai repete pentru o vreme, sau chiar deloc.

Multe surse de infecție de ordin spiritual pot provoca vătămarea urechii interne și noi trebuie să luăm măsuri ca efectele rele pe care le provoacă ele să fie tratate în mod adecvat. Nu folosiți jumătăți de măsură. Fiți radicali și veți observa cum glasul lui Dumnezeu se va auzi dintr-o dată puternic și limpede.

Surzenia creierului

„Întruna veți auzi și nu veți înțelege” Isaia 6:9.

Receptarea sunetului de către ureche și trecerea lui cu succes prin variatele stagii ale auzului nu vor avea nici un rezultat, dacă la sfârșitul căii nu se află echipamentul destinat interpretării înțelesului aceluia sunet. În profesia mea am avut de-a face cu probleme legate de îmbolnăvirea creierului la tineri și am întâlnit multe persoane cu diagnosticul „surzenie a creierului“. Urechile le

funcționează perfect, dar acea parte a creierului responsabilă de colajarea și procesarea sunetului prezintă deficiențe. Urmarea este că, deși aud sunete, acestea nu poartă nici un mesaj inteligibil.

Când Dumnezeu a constatat cu mâhnire ambiția de înălțare a omului și a luat măsuri corespunzătoare la turnul **Babel**, El nu a coborât ca să le atingă *urechile*. El le-a atins mintea, așa încât, deși ei se puteau auzi vorbind, erau practic incapabili să-și înțeleagă unii altora spusele. Urmarea intervenției Lui a fost haosul. Auzirea nu este nicidecum de ajuns. Procesul trebuie completat de înțelegere.

Cei doi ucenici de pe drumul **Emausului** erau confuzi și dez-nădăjduiți după moartea lui Isus pe cruce. Ei auziseră toate întâmplările, dar nu înțelegeau nimic. Moartea Celui pe care ei Îl crezuseră Mesia îi dezorientase și tulburase. Când Isus i-a întâlnit, iar ei I-au relatat despre sentimentele lor, primul lucru pe care l-a făcut El a fost „*să le deschidă mintea pentru a înțelege*“. Când au început să înțeleagă, totul a revenit la normal. Speranțele le-au fost redade, depresia s-a transformat în exaltare, iar întoarcerea plină de jale de pe drumul Emausului a fost abandonată în favoarea unei curse pline de bucurie către Ierusalim, cu vestea că totul este bine.

După cum știm deja, nu putem înțelege adevărul divin până când mintea nu ne-a fost deschisă de Dumnezeu și am devenit capabili de a pricepe înțelesul Scripturii. Acea lucrare de interpretare a Bibliei începe din momentul în care mintea ne este deschisă pentru a înțelege semnificația Evangheliei harului lui Dumnezeu și continuă pe tot parcursul vieții noastre creștine. Sunt multe lucruri de priceput și e nevoie de timp.

La mormântul lui Lazăr Dumnezeu I-a vorbit din ceruri Fiului Său. Unii au crezut că e glasul tunetului. Aceștia nu au putut percepe nimic în afara unui zgomot puternic. Alții au fost de părere că un

înger Îi vorbise lui Isus; aceștia, cel puțin, și-au dat seama că se transmisese un mesaj. Dar Isus a afirmat că Dumnezeu vorbise *pentru ei* și e de sperat că unii au auzit mesajul și l-au înțeles.

Când un mesaj ajunge la creier prin urechi, el e supus la 3 acțiuni consecutive. Mai întâi, mesajul este primit și înregistrat. Apoi este procesat pentru a i se descoperi înțelesul—se face o încercare de a-l înțelege. În cele din urmă, dacă pare a fi lipsit de sens, este abandonat; dar, dacă este înțeles, este transmis unei alte părți a creierului în vederea unei acțiuni corespunzătoare sau este depozitat în memorie pentru o folosire ulterioară. Mesajele spirituale au nevoie de același tratament.

Sămânța semănată de-a lungul cărării

O foarte cunoscută revistă de cuvinte încrucișate a publicat odată două imagini, a doua având câteva diferențe minore față de prima. Cititorii erau invitați să sesizeze diferențele. Isus de multe ori a folosit imagini comparative, cu o deosebire mică între ele, dar de o *semnificație majoră*. La un moment dat El vorbește despre sămânța căzută într-un loc pietros, care a fost apoi luată.

Cărarea cu pietre

„... aud Cuvântul cu privire la Împărăție, dar nu-l înțeleg. Atunci, vine Cel rău și smulge sămânța care a fost semănată în inima lor“

Matei 13:19, NIV

Pământul bun

„Iar sămânța căzută în pământ bun este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege; el aduce roadă...“

Matei 13:23

Remarcați diferența!

Cât de important este ca noi să înțelegem ceea ce auzim de la Dumnezeu, căci posibilele implicații ale faptului de a auzi și de a nu înțelege sunt extrem de alarmante. Când Isaia a intrat în Templu

și a avut acea viziune cu Domnul șezând pe tronul Său, buzele lui au fost mai întâi curățite cu cărbuni aprinși de pe altarul lui Dumnezeu și după aceea i s-a dat un mesaj pentru poporul Lui...

„*El a zis atunci: «Du-te și spune poporului acestuia: Într-una veți auzi și nu veți înțelege; întruna veți vedea, și nu veți pricepe!»*“ Isaia 6:9.

Când Dumnezeu aduce judecata asupra poporului Său, El o face în diferite moduri: dintr-o dată, fără un avertisment prealabil, așa cum a făcut în zilele lui Noe și cum va face și la a doua venire a lui Cristos; sau îngăduie ca urmările neascultării să-i ajungă din urmă pe oameni. Bănuiesc că El spune ceva de genul: „*Continuați cu faptele voastre, continuați să Mă auziți și să nu vă dați silința să Mă înțelegeți. Când ciurma vă va lovi, nu veți ști încotro s-o luați în căutare de ajutor.*“

„*Căci inima acestui popor s-a împietrit...*“ Matei 13:15.

Când citează acest pasaj, Isus folosește un cuvânt care în limba greacă înseamnă „îngroșat“. Îmi aduce aminte de grosolana expresie—„gros ca două scânduri“. Acest lucru se întâmplă cu sensibilitatea noastră interioară când îngăduim Cuvântului lui Dumnezeu să „*intre pe-o ureche și să iasă pe cealaltă*“, fără a ne da silința să-i înțelegem importanța și sensul pentru viețile noastre.

„*Trebuie să vă deschideți inimile la mesajul lui Cristos, astfel încât, cu toate bogățiile sale, acesta să-și găsească locașul acolo*“ Coloseni 3:16 (Wm. Barclay)

Otoscleroza

„*Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte legea, chiar și rugăciunea lui este o scârbă*“ (Proverbe 28:9)

Denumirea acestei boli vine din cuvântul grec care înseamnă „tare“; boala ia naștere în urma unei modificări în unele țesuturi ale

urechii interne, care devin dense și tari. Boala evoluează pe nesimțite și, în mod inevitabil, face ca cel suferind să devină „tare de urechi“.

Într-o generație precedentă, evangheliștii obișnuiau să spună că unii oameni care frecventau biserica erau „împietriți față de evanghelie“. Nu se insinua că astfel de persoane respingeau pe față evanghelia sau că se hotărâseră să nu accepte calea lui Dumnezeu. Se făcea referire la o pierdere gradată a receptivității față de mesajul mântuirii în Cristos și la o surzenie progresivă față de adevăr. Se credea că, după ce oamenilor li s-a prezentat Cuvântul lui Dumnezeu de-a lungul unei perioade de timp, iar ei doar au ascultat, *fără să treacă la acțiune*, auzul lor s-a tocit, iar șansele ca ei să fie convertiți s-au redus substanțial.

Deși abia am început să scriu despre acest subiect, deja simt un fel de disperare încătușându-mă. De ce? Pentru că acest principiu este așa de simplu, așa de ușor de formulat, fără nici o nevoie de explicații suplimentare, și totuși, el este, probabil, cel mai neglijat, mai nesocotit și mai încălcat dintre toate adevărurile biblice. Din cele mai timpurii perioade biblice oamenii L-au ascultat pe Dumnezeu, au înțeles ce a spus El, dar nu au acționat în consecință. În vremurile noastre, privind nu mai departe de noi, problema nu s-a diminuat.

Sunt forme variate de neascultare față de glasul divin, forme care au existat de la începutul vremurilor. Există o sfidare directă care refuză sus și tare să facă ceea ce Dumnezeu cere. Există o împotrivire încăpățânată față de poruncă, împotrivire care, în mod deliberat și stăruitor, optează pentru o altă alternativă. Există o nesocotire tăcută a Cuvântului, persoana în cauză nefiind în mod real preocupată de ceea ce spune el și neavând nici o intenție de a-i urma învățăturile.

Nici una dintre aceste forme de neascultare nu constituie subiectul acestui capitol. Mai există o altă formă așa de răspândită, de perfidă și vătămătoare atât pentru credinciosul obișnuit, cât și pentru planurile lui Dumnezeu în biserica Lui, încât s-ar cuveni

să fie tratată într-o carte întreagă. E ușor să o denumim: *a auzi și a nu face*. Se pare că este vorba de o greșeală simplă, săvârșită cu ușurință. Dar trebuie să ne gândim bine la ea.

A auzi și a nu face

Majoritatea dintre cei care dau atenție Cuvântului lui Dumnezeu, ascultă mesajul lui și îi înțeleg sensul nu Îl vor sfida în mod deschis pe Dumnezeu sau nu vor refuza în mod ostentativ să facă ceea ce El cere. Reacția noastră prezintă un tablou mai puțin strident...

„Căci dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă; și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era.“ Iacov 1:23-24.

Nici vorbă de manifestarea agitată a unei atitudini sfidătoare. Nici vorbă de o hotărâre neînduplecată de a respinge implicațiile a ceea ce s-a văzut în oglindă. Pur și simplu, un astfel de om *pleacă și uită îndată*.

Oare de câte ori în decursul acestei ultime săptămâni s-a interpretat acest scenariu în lumea noastră? Cuvântul lui Dumnezeu se vestește în biserică cu limpezime și putere, astfel încât puțini ascultători mai au la sfârșit îndoieli cu privire la ceea ce vrea să spună. Implicațiile practice sunt limpezi precum cristalul. Preț de câteva minute aceste vorbe sunt analizate și un proces de supunere și ascultare ia naștere. Urmează o ultimă cântare, o rugăciune de consacrare și predare sincere—apoi o discuție cu prietenii la ușa bisericii și *„pleacă și uită îndată“*.

Vine apoi prânzul de duminică, urmat de o trândăvie somnolentă a minții timp de câteva ceasuri—și este deja mai greu să-ți aduci aminte de spusele predicatorului de dimineață. Vine luni; se șterg, practic, toate urmele Cuvântului Dumnezeului celui viu, clar auzite și înțelese cu o zi în urmă.

Sau se poate că petreci un moment de liniște în prezența lui Dumnezeu înainte de micul dejun, moment în care Cuvântul lui

Dumnezeu se revelează limpede și transmite un mesaj semnificativ, binevenit și recunoscut pe dată. E tocmai timpul de a-i cântări implicațiile și de a-i calcula prețul, când brusc sună telefonul și astfel începe o cursă ce abia se termină la vremea cinei. Și nici o fărâmă din mesaj nu supraviețuiește. L-ai auzit, l-ai notat și uitat rapid. Nu ai făcut nimic cu privire la el.

Noi considerăm drept o slăbiciune naturală, o tendință obișnuită faptul că atenția ne este distrasă, că îngăduim unor chestiuni importante să alunece în uitare. Ni se întâmplă acest lucru în permanență, unora mai mult ca altora. Vârsta senectuții amplifică și înrăutățește problema. Se amintește un anumit lucru, se iau notițe mentale pentru a se acționa în mod corespunzător; apoi atenția este distrasă și lucrul respectiv este șters din memorie, uneori cu urmări stânjenitoare.

În cazul ascultătorului creștin însă se mai adăugă ceva—un element sinistru peste care se trece deseori cu vederea...

„Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu. Cei închipuiți în sămânța căzută lângă drum sunt cei ce aud; apoi vine diavolul și ia Cuvântul din inima lor, ca nu cumva să creadă“ Luca 8:12

Pierderea nu este doar o pierdere naturală; de asemenea, ea nu este rezultatul nechibzuinței. Este un jaf deliberat. Într-un alt pasaj se spune că sămânța este „smulsă“. Dacă vreun lucru de valoare ne-ar fi „smuls“, am chema poliția pe dată. Dar noi nu numai că îi îngăduim să dispară—abia dacă ne dăm seama că ceva de valoare lipsește.

În legătură cu o nuntă la care am participat de curând, am descoperit că anumite magazine însemnau cadourile pentru miri în numele oaspeților și le păstrau până după luna de miere. S-a dovedit că motivul pentru aceste măsuri de precauție era frecvența jafurilor înregistrate după ceremonia nunții. Hoții cercetau anunțurile matrimoniale, reținând data nunții, și apoi intrau și luau toate cadourile de nuntă cât timp casa era goală.

Dacă Dumnezeu ți-a dat un cuvânt, pune-l undeva în siguranță, astfel încât dacă va fi necesar să te ocupi atunci de altceva, la întoarcere să fie tot acolo. Păsările cerului se mișcă cu repeziciune și o dată ce sămânța s-a dus, nu mai poate fi recuperată. Și cine știe la ce poate da naștere în urma germinării?

„Dacă învață cineva pe oameni învățatură deosebită și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Cristos și de învățătura care duce la evlavie, este plin de mândrie și nu știe nimic“ 1 Timotei 6:3.

Auzirea cuvintelor lui Cristos trebuie să ducă direct la o trăire cristică. Auzirea trebuie să ducă la acțiune—nu la cugetare sau vorbe; nu la hotărâri sau consacrare; nu la rugăciune sau adorare. La ascultare. Altminteri, un soi de împietrire, osificare începe să ia naștere în urechea lăuntrică; mesajele lui Dumnezeu vor fi din ce în ce mai greu de detectat.

Vă aduceți aminte de cei doi tineri al căror tată avea nevoie de o mână de ajutor?

„Un om avea doi feciori; și s-a dus la cel dintâi și i-a zis: «Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea!» «Nu vreau», i-a răspuns el. În urmă, i-a părut rău și s-a dus. S-a dus și la celălalt și i-a spus tot așa. Și fiul acesta a răspuns: «Mă duc, doamne!» Și nu s-a dus. «Care din amândoi a făcut voia tatălui său?» «Cel dintâi», au răspuns ei“ Matei 21:28-31.

Două reacții verbale diferite. Una directă și nepoliticoasă, cealaltă încântătoare și gata de ascultare. Deci, „Care din cei doi“ întrebă Isus, „a făcut ceea ce a vrut tatăl?“ Primul, bineînțeles. El a ridicat obiecții, dar s-a dus.

Profetul **Ezechiel** era un bun vorbitor; oamenii se îndemneau unii pe alții să meargă să-i audă mesajul.

„Fiul omului! Copiii poporului tău vorbesc de tine pe lângă ziduri și pe la ușile caselor și zic unul altuia, fiecare fratelui său: «Veniți dar, și ascultați care este cuvântul ieșit de la Domnul!»“ Ezechiel 33:30

Au venit, au ascultat, s-au bucurat de predica lui. El a devenit mai degrabă asemenea unei vedete rock ce cântă cântece romantice, un fel de persoană sociabilă, cu o voce bună și cu o sensibilitate neobișnuită în atingerea cordelor chitarei...

„*Iată că tu ești pentru ei ca un cântăreț plăcut, cu un glas frumos și iscusit la cântare pe coarde. Ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc deloc.*“ Ezechiel 33:32.

Intenția lui Ezechiel nu a fost niciodată aceea de a deveni un predicator popular. El era foarte sobru, iar mesajul lui ar fi trebuit să fie profund alarmant pentru toți ascultătorii. Cum de nu au putut înțelege?

Când, în urma unui mesaj pe care eu îl consider foarte important, dau mâna cu frații la ușa clădirii, remarcă de care mă tem cel mai tare este: „Vă mulțumesc. M-am bucurat cu adevărat de mesajul dumneavoastră.“. V-ați bucurat? Pe mine m-a cuprins frica în timp ce îl pregăteam și am sperat mai degrabă că veți striga la Dumnezeu după îndurare și iertare.

Dar răspunsul superficial dat la mesajul lui Ezechiel avea un motiv: *ei puseseră un obstacol între auz și faptă*. Calea ce le stătea în față era plină de propriul lor trafic, cu afaceri și tranzacții proprii, iar deschiderea drumului pentru mesajul și planul lui Dumnezeu le-ar fi dat peste cap acțiunile lor foarte profitabile.

„*Cu gura exprimă consacrare, dar inimile le sunt lacome după câștig nedrept.*“

Isus le citează iudeilor tradiționaliști un răspuns similar dat mesajului lui Isaia:

„*Domnul zice: «Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine»*“ Isaia 29:13.

Consacrarea cu gura merge adeseori mână în mână cu păzirea fanatică a regulilor religioase. Amândouă sunt caracterizate de

împotrivire față de mesajul Domnului, care este auzit, dar nu este pus în practică. Mesajul însă este adevărat, avertismentul este real și într-o zi se va împlini.

„Când se vor întâmpla însă aceste lucruri—și iată că se întâmplă!—vor ști că era un prooroc în mijlocul lor“ Ezechiel 33:33

Fiecare copil care merge la școala duminicală cunoaște consecințele zidirii pe o temelie nepotrivită. Isus a făcut distincția între două tipuri de zidari:

Pe stâncă

„De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă.“

Matei 7:24

Pe nisip

„Însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip.“

Matei 7:26

Remarcați diferența!

Otoscleroza este un proces perfid și ireversibil. O dată pornit, elementele delicate și frumos proporționate ale urechii interne nu mai pot fi restabilite pe deplin, iar surzenia progresivă este rezultatul final al acestui proces. Nu îngăduiți urechilor voastre să devină tari față de Cuvântul lui Dumnezeu prin nepunerea în practică a ceea ce auziți.

Auzul colectiv

Urechile Bisericii

Din cele mai îndepărtate timpuri oamenii au desenat cercuri pe pământ, susținând că se pot obține anumite avantaje stând în interiorul cercului. Cercurile sunt atât inclusive cât și exclusive. Mii de astfel de sfere au primit diferite denumiri—alianțe de națiuni, partide politice, asociații naționale, uniuni comerciale, cluburi, ligi, societăți și fraternități. Fiecare individ se găsește fie în interiorul, fie în exteriorul cercului.

Biserica lui Isus Cristos este, de departe, cel mai mare cerc și are o altă natură, întrucât prezența sa se întinde dincolo de timp, în veșnicie, dincolo de această lume, în cerul lui Dumnezeu. Dar fiecare individ din această lume este fie în interior, fie în exterior și există avantaje nemăsurate dacă te afli în Trupul lui Cristos.

Unul dintre aceste avantaje este faptul că, vorbind la modul general, glasul lui Dumnezeu se aude aici mult mai clar decât în orice alt loc.

În multe biserici și săli cu auditoriu din lumea de astăzi se află instalat un set special de aparate menite să vină în ajutorul celor cu un auz mai slab. Un cablu lung înconjoară clădirea și, dacă te afli în interiorul cercului și ai aparat auditiv, sunetele se vor auzi mult mai clar. Dacă pășești în afara cercului, pierzi acest avantaj.

Dumnezeu a pus în jurul Bisericii Lui un inel și în cadrul acestui cerc glasul Lui trebuie să fie foarte puternic și limpede.

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine“ Ioan 10:27.

Dumnezeu vorbește poporului Lui luat ca grup. Primele capitole din Apocalipsa consemnează mesajele transmise celor șapte biserici din Asia. Ele sunt adresate de Cel care se descrie ca fiind Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel Viu, Cel care a fost mort, dar este viu pentru totdeauna. Fiecare mesaj se încheie cu cuvintele:

„Cel ce are urechi de auzit să audă ce spune Duhul bisericilor“ (NIV).

În strategia militară modernă termenul „Comandă și control“ a ajuns să poarte o semnificație și importanță deosebite. Fără acest element, o armată este dezorientată și inefficientă. Prin urmare, scopul de bază al fiecărei părți aflate în conflict este acela de a distruge sistemele de comunicare ale adversarului; cel care reușește a dobândit un avantaj mare asupra celuilalt.

Cristos este Capul Bisericii. El și-a asumat responsabilitatea de a o zidi, astfel încât puterea răului să nu o biruiască. Întrucât El, prin Duhul Lui, dă putere și călăuzire forțelor Sale, este imperios necesar ca El să dispună de mijloacele și prilejul de a le instrui. Și la fel de necesar este ca poporul Lui, în calitate de trup, să audă ceea ce are El de spus.

Dar ascultă Biserica?

„Cui să vorbesc și pe cine să iau martor ca să m-asculte? Urechea lor este netăiată împrejur și nu sunt în stare să ia aminte. Iată, Cuvântul Domnului este o ocară pentru ei și nu le place de el“ Ieremia 6:10.

Ieremia a avut însărcinarea de neînviat de a transmite lui Israel, care nu asculta, Cuvântul lui Dumnezeu. Mesajul nu era destinat unui individ, ci națiunii ca întreg. Cuprindea un avertisment serios, dar urechile poporului erau *închise*, erau *în afara cercului*—în acest caz în afara cercului celor care doreau să asculte Cuvântul lui Dumnezeu și să i se supună. Ca națiune au refuzat ei să asculte și tot ca națiune au suferit consecințele.

Biserica are nevoie de a auzi ce spune Dumnezeu. Membrii fiecărui grup local trebuie să cunoască ceea ce are de spus Capul la situațiile și împrejurările lor și ceea ce El le cere în fiecare stadiu al creșterii și dezvoltării lor. Biserica aceea care nu poate auzi ce spune Dumnezeu, sau care poate nu ascultă, s-a rătăcit.

Cum trebuie să audă biserica?

Prin proroc. Nu un prezicător al întâmplărilor viitoare, ci un mesager al mesajului lui Dumnezeu. El este omul lui Dumnezeu care, asemenea lui Ieremia, Ezechiel și a multor alora, petrece timp în prezența lui Dumnezeu. Când primește cuvântul, trebuie să-l transmită poporului lui Dumnezeu. În fiecare biserică Dumnezeu a așezat persoane cu responsabilitate și, în afara celor în mod special unși și calificați din biserica Noului Testament, istoria ulterioară a Bisericii consemnează pe mulți care au vestit mesajul lui Dumnezeu la vremea potrivită. Unii, precum Martin Luther, s-au ridicat cu prețul vieții și au revoluționat întreaga biserică prin mărturia lor. Alții au vorbit cu credincioșie în condiții mult mai puțin dramatice și l-au ajutat pe poporul lui Dumnezeu să privească din perspectiva cerească la împrejurările în care se afla.

Cine este responsabil pentru auzit?

Responsabilitatea primordială este a bătrânilor bisericii, a reprezentanților poporului lui Dumnezeu. Persoanelor individuale li se cere să răspundă în mod direct când Dumnezeu le vorbește în mod individual, dar când Dumnezeu vorbește bisericii ca întreg, bătrânii trebuie să asculte și să conducă biserica la ascultare de voia lui Dumnezeu revelată de proroc.

Dar ce se întâmplă dacă prorocul este fals, vestind un mesaj care nu își are originea în cer, ci în propria lui imaginație? Bătrânii și ceilalți credincioși, împreună, dacă urechile le sunt acordate pe frecvența potrivită, vor recunoaște pe cel adevărat și pe cel fals.

Cu toții avem nevoie de acea sensibilitate și claritate spirituale. Cât de important este ca cei care conduc poporul lui Dumnezeu să facă toți pașii necesari pentru a se asigura că se află în starea potrivită auzirii vorbelor Căpeteniei Oștirii Domnului. Poate că o preocupare importantă a întâlnirii bătrânilor ar trebui să fie o trecere în revistă, cu atenție și rugăciune, a vestirii precedente a Cuvântului pentru a detecta dacă ea cuprinde un mesaj specific din partea Domnului la adresa bisericii, mesaj ce trebuie luat în seamă și pus în practică.

Se capătă întotdeauna ușor Cuvântul lui Dumnezeu?

Răspunsul, pe scurt, trebuie să fie „Nu“. Au fost perioade în care Dumnezeu a refuzat să vorbească, o experiență de coșmar pentru poporul din acea vreme.

“Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, vor umbla istoviți încoace și încolo ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-l vor găsi“ Amos 8:11-12.

Isus ne-a avertizat cu privire la nebunia aruncării perlelor în fața porcilor; Dumnezeu, cu siguranță, nu-Și vrea cuvintele ignorate la nesfârșit de poporul Lui. În experiența bisericii pot fi perioade în care poporul începe să-și dea seama că Dumnezeu tace. Probabil că El ne-a tot chemat, dar noi, în mod nechibzuit, am disprețuit cuvintele Lui.

Nesocotirea persistentă a învățăturilor Lui și încălcarea repetată a legilor Lui pot rezulta într-o ruptură în comunicare și se poate că ne va fi greu să-L găsim pe Dumnezeu o vreme. Așa s-a întâmplat în zilele lui Eli; până la apariția lui Samuel, în inocența copilăriei, glasul lui Dumnezeu nu a mai fost auzit în Templu.

„Tânărul Samuel slujea Domnului înaintea lui Eli. Cuvântul Domnului era rar în vremea aceea și vedeniile nu erau dese“

1 Samuel 3:1

Poate că așteptăm sosirea în bisericile noastre a unor credincioși tineri, plini de prospețime, care să ne ducă înapoi la auzirea glasului lui Dumnezeu.

Sănătatea și bunăstarea bisericii depind de auzirea în mod clar a ceea ce Dumnezeu are de spus și de ascultarea instrucțiunilor Lui.

Aparate auditive

Există o serie de mijloace care pot fi folosite pe post de aparate auditive în cazul celor care nu aud bine din punct de vedere spiritual. Trebuie să apelăm la acestea în mod regulat și consecvent.

Sume mari din banii publici au fost irosite de către cei cărora sistemul medical al țării le-a dat aparate auditive scumpe, dar care nu le-au folosit. Multe dintre aceste minuni electronice sofisticate zac în sertare și cutii pe toată întinderea țării, nefiind apreciate și utilizate. După o scurtă încercare au fost abandonate.

Aparatele auditive necesită o anumită atenție. Ele trebuie proiectate pentru fiecare individ în parte, fiind nevoie de un mulaj potrivit pentru urechea persoanei în cauză. Din când în când trebuie ajustate, iar bateria, schimbată. Trebuie să adaptăm la nevoile noastre aceste ajutoare pentru a auzi ceea ce El are să ne spună.

Unele dintre aceste ajutoare au fost deja menționate, iar altele sunt evidente, dar vă voi oferi, totuși, o listă la care să cugetați...

Citirea Scripturii

Dumnezeu vorbește în principal prin Cuvântul Lui scris. Dacă nu-l citim în mod regulat, vom pierde mult din ceea ce El are să ne spună.

Consemnarea în scris

Notarea unor lucruri din cele citite este un ajutor valoros în a discerne care este mesajul lui Dumnezeu pentru noi în ziua respectivă. Aceste notițe trebuie recitite mai târziu, în caz că am uitat ceea ce El ne-a spus. Când Dumnezeu i-a trimis lui Daniel un mesaj, el și-a notat esența visului său.

Rugăciunea

O atitudine de ascultare va favoriza auzul, iar a-I vorbi lui Dumnezeu despre ceea ce citim ne va ajuta să înțelegem ce spune El.

Mărturisirea

Mărturisirea păcatului și renunțarea la el vor avea drept rezultat o îmbunătățire imediată a auzului nostru.

Liniștea

Am discutat deja despre acest aspect. Zgomotul ne distrage atenția. Un loc liniștit ne va permite să auzim mult mai clar Glasul blând și subțire.

Timpul și spațiul

Prorocii au nevoie de mult timp pentru a auzi mesajul lui Dumnezeu. Și noi avem nevoie de a consacra timp și spațiu citirii și rugăciunii.

Ascultarea

După cum am amintit ceva mai devreme, ascultarea față de ceea ce Dumnezeu ne-a spus este, fără îndoială, un ajutor înspre a auzi orice altceva mai are El să ne spună. Dacă nu ascultăm de îndemnul Lui, e mai mult ca sigur că nu vom mai auzi glasul Lui.

Părtășia

Putem să auzim glasul lui Dumnezeu prin contactul cu alți credincioși; ar trebui să păstrăm o legătură strânsă cu ei. Aceasta presupune a fi împreună cu ei când se vestește Cuvântul.

Acestea sunt doar câteva din aparatele auditive ce ne stau la dispoziție.

Unul din motivele desconsiderării scumpelor aparate auditive în țara noastră este acela că, în prezent, în Marea Britanie ele sunt furnizate pe baza înscrierii noastre în Serviciul Național de Sănătate și par a fi gratuite. Dacă pierzi unul, ți se va da altul și nu va trebui să plătești nimic. Bineînțeles, banii pentru ele provin din impozite și cei care își cumpără un aparat auditiv cunosc prețul lor real. Ceea ce primim pe degeaba este deseori subestimat de noi.

Nici unul din aceste aparate auditive spirituale nu este gratuit.

Trebuie să plătești pentru ele. Cei care sunt gata să plătească prețul vor fi răsplătiți mult mai mult prin auzirea mai clară a glasului lui Dumnezeu.

Labirintul

Echilibrul

Urechea internă este formată din două părți. *Melcul* răspunde de convertirea vibrațiilor sunetului în semnale electronice transmise apoi creierului, care facilitează auzul. *Labirintul* este însărcinat cu echilibrul trupului.

Mecanismul de echilibru al trupului, ascuns în urechea internă, este unul din acele mecanisme secrete ale trupului de care noi abia de suntem conștienți, dar de care depindem într-o mare măsură. Până în momentul în care funcționarea sa este îngreunată, nu ne dăm seama de adevărata sa valoare. În condiții de funcționare normală, labirintul ne dă posibilitatea să avem conștiența poziției noastre în spațiu, chiar și cu ochii închiși, așa încât, chiar și într-un întuneric dens, putem să stăm drept și echilibrat.

Principala consecință a problemelor din labirint este *vertijul*, o pierdere dezastruoasă a echilibrului, care îl lasă pe suferind într-o stare de totală dezorientare și neputință. Provoacă o dereglare serioasă a lumii noastre senzoriale și trebuie că este una dintre cele mai îngrozitoare experiențe la care poate fi supusă ființa omească. Toate punctele de referință se pierd iar noi suntem aruncați într-un vârtej năucitor. Boala numită boala lui Meniere provoacă o surzenie evolutivă asociată cu atacuri bruște de vertij; cauza, după cum se presupune, se află în urechea internă.

Lipsa de echilibru spiritual este în mod considerabil mai puțin dramatică, dar are consecințe mult mai grave în cazul celui credincios și a bisericii. Provoacă distrugerea modelului ordonat al vieții și dezvoltării creștinului, model dat de Duhul Sfânt al

lui Dumnezeu. El are un plan al zidirii, atât individuale, cât și corporative, care nu este nimic altceva decât caracterul lui Isus.

“Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați” Romani 8:29

Acea asemănare este perfect echilibrată. El Însuși a vorbit despre pericolele lipsei de echilibru, condamnându-i pe farisei pentru grija meticuloasă ce o acordau zeciuielii și pentru neglijarea chestiunilor mai grele ale legii—dreptatea, îndurarea și credincioșia (Matei 23:23).

Menținerea echilibrului spiritual depinde de integritatea urechii spirituale.

Dumnezeu menține echilibrul spiritual al Bisericii Lui prin Cuvântul Său. Când se pune un accent prea mare pe latura socială, El ne aduce aminte de importanța vitală a răspândirii Evangheliei. Când accentul este pus prea mult pe latura spirituală, El ne aduce aminte de nevoia de a avea grijă și a-i sprijini pe cei în nevoie.

Creștinul individual are nevoie permanentă de a i se aminti de principii spirituale importante care sunt neglijate. El devine obsedat de adevăr și neglijează dragostea. Se concentrează asupra închinării și neglijează cititul Bibliei. Petrece mult timp mărturisind despre Domnul, încât nu-i mai rămâne timp și pentru rugăciune.

Prezentatorii de televiziune depind în permanență de un mic dispozitiv fixat în ureche, prin care glasul directorului de program le transmite informații și îi corectează. Fără asemenea îndrumări, transmisiunea ar putea la un moment dat să amuțească total, ceea ce se și întâmplă câteodată.

Avem nevoie de o astfel de monitorizare și Duhul Sfânt va folosi Cuvântul lui Dumnezeu, principiile Vechiului Testament, cuvintele lui Isus și ale ucenicilor pentru a ne ajuta să ne menținem echilibrul. Toate greutățile compensatoare se află în Scriptură și Duhul Sfânt va adăuga pe cele potrivite pentru a

menține echilibrul, fără de care lucrarea și mărturia poporului lui Dumnezeu ar fi ineficiente.

Desigur, mai există un canal prin care El menține echilibrul în viața creștinului individual și în biserică. El lucrează prin mădularele trupului, fiecare având darul lui unic și înzestrarea dată de Dumnezeu, pentru zidirea bisericii pe baza unui plan simetric și bine proporționat.

„Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El“ 1 Corinteni 12:17-18.

În unele biserici există un pericol real ca vreun membru să încerce să suplinească toate darurile pe care Dumnezeu le-a dat membrilor congregației, făcând totul de unul singur. Acest fapt duce la dezechilibru. Se poate ajunge la situația de a fi două mâini uriașe sau chiar o gură mare! Darurile lui Dumnezeu sunt administrate de Duhul Sfânt prin mădularele multe ale trupului, fiecare aducându-și propria contribuție în cooperare cu alții.

„Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți talmăcesc?“ 1 Corinteni 12:29-30.

Răspunsul pe care îl dă apostolul la aceste întrebări este „nu“. Fiecare are înzestrarea proprie, dat pentru zidirea Trupului lui Cristos în dragoste, astfel menținându-se echilibrul și stabilitatea întregului.

*„Credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat prin cea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, **potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei**, și se zidește în dragoste“* Efeseni 4:15-16